

Σερμινάρι

#03

εφημερίδα για τη διάδοση της αναρχικής σκέψης και δράσης | Πάτρα, Ιούνιος-Ιούλιος 2021

...στον αγώνα για την κοινωνική επανάσταση

ΛΕΗΛΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΔΕΚΑΩΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΓΙΑ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Οι μαζικοί, μαχητικοί και πολύμορφοι αγώνες ο μόνος φραγμός στις μηχανές της «ανάπτυξης» που λεηλατούν τη φύση και την κοινωνία

Στις μέρες μας, ο γιγαντιαίος σχεδιασμός του ελληνικού κράτους για τη λεηλασία του φυσικού περιβάλλοντος και της κοινωνίας με σκοπό την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των ντόπιων και παγκόσμιων πολιτικών και οικονομικών ελίτ, και των ενεργειακών αναγκών του χρεοκοπημένου κρατικού-καπιταλιστικού τρόπου οργάνωσης της κοινωνίας θα επιφέρει ανυπολόγιστες καταστροφικές συνέπειες στα φυσικά οικοσυστήματα και στη δυνατότητα αξιοπρεπούς διαβίωσης των ανθρώπων στους τόπους τους.

Πέραν των φαραωνικών εγκληματικών έργων που επιχειρούνται σήμερα, όπως τα Υ/Η φράγματα στον Αχελώο (πρόσφατα επανήλθε στο προσκήνιο το ζήτημα της εκτροπής του προς τη Θεσσαλία, ως συνέχεια της δόθεν αυτοτελούς σχεδιαζόμενης λειτουργίας των Υ/Η φραγμάτων στον άνω ρου του) και τα ανοικτά μεταλλεία χρυσού στη Χαλκιδική, αναγγέλλονται ήδη και επιχειρούνται μια σειρά και άλλων καταστροφικών για τη φύση και τις τοπικές κοινωνίες σχεδιασμών σε πλήθος σημείων της χώρας:

χαρακτηριστικά αναφέρουμε την εγκατάσταση αιολικών βιομηχανικών ζωνών σε όλα τα ορεινά συγκροτήματα (με κορυφαίο παράδειγμα, σήμερα, το γιγαντιαίο πρότζεκτ που σχεδιάζεται στην περιοχή των Αγράφων), τα προγράμματα φωτοβολταϊκών βιομηχανικών ζωνών, την κατασκευή εκατοντάδων Υ/Η φραγμάτων σε πλήθος ποταμών και χειμάρρων, την παράδοση αναρίθμητων φυσικών οικοτόπων στην τουριστική βιομηχανία, τις εξορύξεις υδρογονανθράκων σε θαλάσσιες και χερσαίες εκτάσεις σε όλο το έδαφος της ελληνικής επικράτειας, την καύση σκουπιδιών στο Βόλο και βιορευστών σε Μεσολόγγι, Κιλκίς και αλλού ως «εναλλακτικό» καύσιμο και τρόπο διαχείρισης της υπερσυσσώρευσης των απορριμμάτων και των αποβλήτων που το ίδιο το υπερκαταναλωτικό σύστημα παράγει, την ιδιωτικοποίηση του νερού που ήδη συντελείται ή δρομολογείται σήμερα σε μια σειρά από περιοχές (Πήλιο, Θεσσαλονίκη, φράγμα Πείρου στην Πάτρα).

συνέχεια στη σελ.5

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ

Ταξικό μπλόκο στο αντεργατικό νομοσχέδιο	σελ.4
Χιλιάδες μαθητές εκτός πανεπιστημίων, χρυσές δουλειές για το κεφάλαιο	σελ.3
Επανεκκίνηση πλειστηριασμών	σελ.4
Μια απάντηση στην ψήφιση του νόμου για την υποχρεωτική συνεπιμέλεια	σελ.6

ΔΙΕΘΝΗ

Εξέγερση στην Κολομβία	σελ.4
«Τη λέγαν Παλαιστίνη...»	σελ.7
Οι Ζαπατίστας στην Ευρώπη	σελ.8

EDITORIAL

Το 3ο τεύχος της εφημερίδας Ζερμινάλ έρχεται σε μια περίοδο που χαρακτηρίζεται από την όξυνση της επίθεσης του κράτους και του κεφαλαίου σε βάρος της κοινωνικής πλειοψηφίας και των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων. Η εγκληματική διαχείριση της υγειονομικής κρίσης από το κράτος και τα αφεντικά, εξαιτίας της οποίας, στην Ελλάδα μόνο, μετράμε περισσότερους από 12.000 θανάτους, συνοδεύεται από την πρώτη στιγμή από την προσπάθεια των κυρίαρχων να πάρουν πίσω κοινωνικά και ταξικά κεκτημένα αιώνων έτσι ώστε να δημιουργήσουν τους καλύτερους δυνατούς όρους για την εδραίωση της κυριαρχίας τους και για την απρόσκοπτη αύξηση της κερδοφορίας του κεφαλαίου.

Όλο αυτό το διάστημα, το κράτος έφερε και φέρνει προς ψήφιση σωρεία αντικοινωνικών νομοσχεδίων. Ο νόμος που παραδίδει τον φυσικό κόσμο βορά στα νύχια των «επενδυτών», μετατρέποντας τις βουνοκορφές σε απέραντες βιομηχανικές μονάδες, ο αντια εκπαιδευτικός νόμος που εντείνει τους ταξικούς φραγμούς στην εκπαίδευση και προβλέπει την είσοδο της αστυνομίας στα πανεπιστήμια, την μείωση των εισακτέων και την καθιέρωση ελάχιστης βάσης εισαγωγής για την είσοδο στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, ο νό-

μος που θεσμοθετεί την υποχρεωτική συνεπιμέλεια και, ιδιαίτερα, το νέο αντεργατικό νομοσχέδιο που καταργεί το οκτάωρο και επιτίθεται στον συνδικαλισμό (το οποίο αναμένεται να ψηφιστεί εντός του μήνα) έχουν όλα έναν κοινό και ξεκάθαρο στόχο: τη γιγάντωση των ταξικών ανισοτήτων προς όφελος των ισχυρών, την όξυνση των συνθηκών εργασιακής ζούγκλας, την επίθεση στους συλλογικούς αγώνες και την εμπέδωση του κρατικού ολοκληρωτισμού. Μέσα σε όλα αυτά είδαμε τις προηγούμενες ημέρες τις μεγάλες πυρκαγιές που κατέστρεψαν αναρίθμητες εκτάσεις γης, οι οποίες είναι προφανές ότι εντάσσονται στο πλαίσιο της λεηλασίας του φυσικού κόσμου με στόχο την μετατροπή του σε πεδίο καπιταλιστικής κερδοφορίας.

Σε διεθνές επίπεδο, η νέα πολεμική επίθεση που εξαπέλυσε το κράτος-τρομοκράτης του Ισραήλ σε βάρος του Παλαιστινιακού λαού στη Λωρίδα της Γάζας, με την αρωγή της δυτικής πολεμικής μηχανής και, φυσικά, του ελληνικού κράτους, μας δείχνει ότι τα κράτη είναι πάντα έτοιμα να επιτεθούν στους λαούς και προετοιμάζονται διαρκώς για ένα πολεμικό ενδεχόμενο προκειμένου να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντά τους. Την ίδια στιγμή, στην Κολομβία, λαμβάνει χώρα εδώ και πολλές εβδομάδες μια ελπιδοφόρα κοινωνική εξέγερση ενά-

ντια στην αυταρχική-νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση και τις καπιταλιστικές ελίτ που καταδυναστεύουν το λαό.

Μέσα σε όλη αυτή τη συνθήκη, πρέπει να γίνει κατανοητό σε όλους ότι ο μόνος δρόμος που έχουν οι από τα κάτω προκειμένου να αντιπαλέψουν την επιθετικότητα του κράτους και των αφεντικών είναι ο δρόμος του συλλογικού αγώνα, της διεκδίκησης και της διεθνιστικής αλληλεγγύης. Οι αντιστάσεις που όρθωσαν το προηγούμενο διάστημα οι φοιτητές, ο αγώνας που δίνουν οι τοπικές κοινωνίες ενάντια στη λεηλασία του φυσικού κόσμου, ο αγώνας που διεξάγεται αυτή τη στιγμή ενάντια στο αντεργατικό τερατούργημα, η εμβληματική αντίσταση του παλαιστινιακού λαού που κρατάει εδώ και δεκαετίες, η μαχητικότητα του κολομβιανού λαού αλλά και το παράδειγμα που δίνει ο αγώνας των Ζαπατίστας (οι οποίοι μέσα στον επόμενο μήνα θα βρίσκονται στα εδάφη της Ευρώπης) στα βουνά του Μεξικού, δείχνουν τον δρόμο και κρατάνε ζωντανή τη φλόγα της αντίστασης και της ελπίδας για έναν καλύτερο κόσμο. Αυτή τη φλόγα οφείλουμε να την κρατήσουμε ζωντανή και να τη δυναμώσουμε προκειμένου να περάσουμε από την κοινωνία της εκμετάλλευσης και της αδικίας σε μια κοινωνία ισότητας, ελευθερίας και αλληλεγγύης.

Βιβλιοπαρουσίαση

«Σαν σωστά ζιζάνια, θα συνεχίσουμε να προχωράμε, χωρίς βιασύνη αλλά και χωρίς σταματημό»

Στο πρώτο δεκαήμερο του Ιούνη κυκλοφόρησε το βιβλίο «Η διαδικασία Απελευθέρωσης της Μητέρας Γης του Λαού Νάσα». Τη μετάφραση έκανε το συντροφικό εγχείρημα Γη και Ελευθερία - Tierra y Libertad που έχει ως στόχο την ανάδειξη και καταγραφή της κινηματικής δράσης για τη γη και την ελευθερία και τη γνωριμία με την «άλλη» Λατινική Αμερική μέσα από μια μεταποικιακή κριτική.

Η έκδοση αυτή αποτελεί την πρώτη προσπάθεια του «δυσήνιου τύπου», ενός νέου κινηματικού εγχειρήματος για την ανάδειξη, γνωστοποίηση και διάδοση των αγώνων, για τη διατήρηση της κοινωνικής-ταξικής μνήμης και για την εξάπλωση των αναρχικών, ελευθεριακών και ανατρεπτικών ιδεών.

Οι Νάσα είναι ένας ιθαγενής λαός, ο οποίος κατοικεί στη Βόρεια Κάουκα της Κολομβίας. Από το 2014 έχουν ξεκινήσει τη διαδικασία που ονομάζουν Απελευθέρωση της Μητέρας Γης. Αυτή συνίσταται σε δράσεις ανακατάληψης εδαφών, στα οποία ιδιωτικές εταιρίες έχουν επιβάλει μονοκαλλιέργειες ζαχαροκάλαμου, που προορίζονται για την παραγωγή βιοκαυσίμων. Με το σύνθημα «η γη δεν έχει αφεντικά», οι Νάσα έχουν καταφέρει να επανακτήσουν χιλιάδες εκτάρια γης, καταστρέφοντας τις μονοκαλλιέργειες και φυτεύοντας στη θέση τους τρόφιμα τα οποία σε πολλές περιπτώσεις μοιράζουν και στις φτωχογειτονιές των μεγαλουπόλεων. Στις δράσεις αυτές συμμετέχει ολόκληρη η κοινότητα, αφιερώνοντας ώρες καθημερινής εργασίας. Με πέτρες, ξύλα και σφεντόνες υπερασπίζονται τη γη, την ελευθερία, την αξιοπρέπεια και

τον πολιτισμό τους, μαχόμενοι απέναντι στους μπράβους των εταιριών, την αστυνομία, το στρατό, ένοπλες και παραστρατιωτικές ομάδες.

Λίγες μέρες πριν, караβάνια ιθαγενών από την Κάουκα μεταφέρθηκαν προς το Κάλι για να ενώσουν τη φωνή τους με τους απεργούς που αγωνίζονται ενάντια στις νέες αντεργατικές μεταρρυθμίσεις και το φορολογικό νομοσχέδιο το οποίο τελικά αποσύρθηκε από την κυβέρνηση. Οι απεργίες και οι κινητοποιήσεις έλαβαν χαρακτήρα γενικευμένης εξέγερσης, με αμέτρητες συλλήψεις, ξυλοδαρμούς, βασανισμούς και δολοφονίες αγωνιστών. Οι Νάσα απέδειξαν στην πράξη ότι οι αγώνες για την υπεράσπιση της γης και της ελευθερίας είναι άρρηκτα συνδεδεμένοι με τις εργατικές διεκδικήσεις, με τους αγώνες που δίνουν οι εργαζόμενοι και ο εξεγερμένος λαός της Κολομβίας ενάντια στη λεηλασία της ζωής τους από το κράτος και το κεφάλαιο.

«Έρχονται με τα σάλια τους να τρέχουν. Και αυτό που υπάρχει στον πάτο του καζανιού, δεν είναι καθόλου ευκαταφρόνητο: χρυσός, πετρέλαιο, πολλά μεταλλεύματα, φυσικό αέριο, νερό, οξυγόνο, βιοποικιλότητα. Η απληστία τους είναι ασυγκράτητη, είναι τέτοια που θα κάνει τους τραπεζικούς τους λογαριασμούς να παραφουσκώσουν. Ο τραπεζικός λογαριασμός μπαίνει πάνω από τη ζωή. Η ικανοποίηση της απόλαυσης της αδηφαγίας μπαίνει πάνω από τη ζωή όπως τη γνωρίζουμε. Να ξέρουν λοιπόν, ότι η Μητέρα Γη δε θα ανεχτεί τέτοιο χαστούκι».

από το οπισθόφυλλο της έκδοσης

Χιλιάδες μαθητές εκτός πανεπιστημίων, χρυσές δουλειές για το κεφάλαιο

Τις προηγούμενες ημέρες, το Υπουργείο Παιδείας ανακοίνωσε, σε αγαστή συνεργασία με τις Πρυτανικές Αρχές, τον αριθμό των φοιτητών που θα δεχθεί το κάθε πανεπιστημιακό ίδρυμα από τη νέα ακαδημαϊκή χρονιά καθώς και τον συντελεστή της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής που θα απαιτείται για την είσοδο των μαθητών σε κάθε τμήμα μέσω των πανελληνίων εξετάσεων. Η κίνηση αυτή αποτελεί μια από τις πρώτες εφαρμογές του αντιδραστικού νόμου Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη για τα Πανεπιστήμια και έχει ως αποτέλεσμα των αποκλεισμό δεκάδων χιλιάδων μαθητών από την πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση (και κυρίως εκείνων που ανήκουν στα χαμηλότερα κοινωνικά-οικονομικά στρώματα, οι οποίοι δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να σηκώσουν το βάρος των πανάκριβων φροντιστηρίων) και τη μετατροπή της πανεπιστημιακής γνώσης σε προνόμιο των λίγων προνομιούχων.

Η μείωση του αριθμού των εισακτέων και η καθιέρωση της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής αναμένεται να αφήσει εκτός πανεπιστημίων περισσότερους από 25.000 μαθητές και είναι δεδομένο ότι θα οδηγήσει στην υποβάθμιση, την συγχώνευση και το κλείσιμο πανεπιστημιακών τμημάτων, με την αιτιολογία ότι δεν έχουν αρκετούς φοιτητές και δεν είναι «ανταγωνιστικά». Την πρώτη θέση στη μείωση των εισακτέων κατέχει το Πανεπιστήμιο Πατρών, στο οποίο οι φοιτητές, όπως ανακοινώθηκε, θα είναι μειωμένοι κατά 7,37%, ενώ την ίδια στιγμή τέσσερα τμήματα του ίδιου πανεπιστημίου

(δύο με έδρα την Αιτωλοακαρνανία και δύο με έδρα την Ηλεία) δεν θα δεχθούν κανέναν νέο φοιτητή. Μάλιστα, έχει ήδη ανακοινωθεί από το κράτος, ότι τα τέσσερα αυτά τμήματα δεν έχουν λόγο ύπαρξης και είναι δεδομένο ότι θα οδηγηθούν, αρχικά, προς συγχώνευση, με τελικό στόχο την πλήρη κατάργησή τους. Στο σημείο αυτό πρέπει να αναφερθεί ότι μεγάλο μερίδιο ευθύνης για όλη αυτή την κατάσταση φέρουν οι ίδιες οι Πανεπιστημιακές Αρχές, οι οποίες εδώ και χρόνια, αντί να απαιτούν την αύξηση των φοιτητών, την πρόσληψη καθηγητών και την αύξηση της χρηματοδότησης για τα πανεπιστήμια, πιστές στον ρόλο τους ως «ιμάντες» μεταβίβασης των κρατικών επιταγών μέσα στα πανεπιστήμια, ζητάνε την ακόμα μεγαλύτερη περικοπή των εισακτέων (το Πανεπιστήμιο Πατρών κάποια χρόνια πριν είχε ζητήσει μείωση εισακτέων έως και 50% για κάποια τμήματα), αδιαφορώντας για τα συμφέροντα των φοιτητών και ιδιαίτερα των πιο φτωχών κομματιών.

Αυτή η προαναγγελθείσα επίθεση σε βάρος των μαθητών, των φοιτητών και συνολικότερα της κοινωνίας, δεν θα μπορούσε παρά να έχει ως βασικό της στόχο την υποβάθμιση της δημόσιας παιδείας, και την εξυπηρέτηση των συμφερόντων της ιδιωτικής πρωτοβουλίας και του κεφαλαίου στον χώρο της εκπαίδευσης. Σε ανακοίνωσή του μερικούς μήνες πριν, ενόψει της ψήφισης του αντιεκπαιδευτικού νομοσχεδίου για την παιδεία, το Ελευθεριακό Σχήμα του Πανεπιστημίου Πατρών τόνιζε πως: «Ο αποκλεισμός τόσων μαθητών από την πρόσβα-

ση στη δημόσια τριτοβάθμια εκπαίδευση θα αναγκάσει πολλούς από αυτούς να στραφούν προς τα ιδιωτικά ΙΕΚ, ενισχύοντας έτσι την ιδιωτική εκπαίδευση και κερδοφορία». Έτσι και έγινε. Το τελευταίο διάστημα ξεπηδούν από παντού νέα ιδιωτικά ΙΕΚ, κολλέγια και κάθε λογής ιδιωτικά εκπαιδευτικά ιδρύματα, προκειμένου να απορροφήσουν όσο το δυνατό περισσότερους μαθητές από αυτούς που θα μείνουν εκτός δημόσιων πανεπιστημίων. Χρυσές δουλειές για το κεφάλαιο, χρυσές δουλειές για την ιδιωτική εκπαίδευση, υποβάθμιση της γνώσης και όξυνση της επίθεσης σε βάρος των πιο εκμεταλλευόμενων τάξεων. Αυτή είναι η ουσία του νέου νόμου για τα πανεπιστήμια, αυτή είναι η ουσία της μείωσης των εισακτέων και της καθιέρωσης της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής.

Σήμερα, γίνεται περισσότερο εμφανές από ποτέ, ότι, απέναντι στη διάλυση κάθε δημόσιου αγαθού και την παράδοσή του στα χέρια του κεφαλαίου, απέναντι στην επιβολή ταξικών φραγμών στην εκπαίδευση και την μετατροπή των πανεπιστημίων σε χώρους που θα έχουν

πρόσβαση λίγοι και εκλεκτοί, αλλά και απέναντι στη συνολικότερη επίθεση που έχουν εξαπολύσει οι κυρίαρχες τάξεις σε βάρος της κοινωνικής πλειοψηφίας, δεν υπάρχει άλλος δρόμος παρά αυτός της οργάνωσης και του αγώνα σε κάθε κοινωνικό πεδίο. Το προηγούμενο διάστημα οι φοιτητές βγήκαν μαζικά στους δρόμους, πραγματοποίησαν αρκετές συνελεύσεις, καταλήψεις σχολών και διοικητικών κτιρίων, δείχνοντας ότι θα αγωνιστούν μέχρι τέλους για τα συμφέροντα της κοινωνικής βάσης και δεν θα περιμένουν τίποτα από καμία κυβέρνηση και κανένα κοινοβούλιο. Σε αυτόν τον αγώνα οφείλεται σε μεγάλο βαθμό και η αναβολή, μέχρι νεωτέρας, της εισόδου της αστυνομίας στα πανεπιστήμια. Μέσα, λοιπόν, σε αυτή την κάθε άλλο παρά ευοίωνη συνθήκη, είναι πιο αναγκαίο από ποτέ να οξύνουμε τον αγώνα έτσι ώστε να αντιπαλέψουμε τον κόσμο του Κράτους και του Κεφαλαίου που υπόσχεται μόνο φτώχεια, εκμετάλλευση και αδικία.

Ανδρέας Κ.

Επανεκκίνηση πλειστηριασμών: οι μηχανισμοί υφαρπαγής του κοινωνικού πλούτου ξαναπαίρνουν «μπρος»

Με το πέρας του πολύμηνου lock down και με τη λεγόμενη “επιστροφή στην κανονικότητα” φαίνεται πως επανέρχεται (όχι και τόσο) δειλά στο προσκήνιο το ζήτημα των πλειστηριασμών, μεταξύ άλλων και πρώτης κατοικίας, οι οποίοι απελευθερώνονται ουσιαστικά πλήρως και σε συνδυασμό με τον πτωχευτικό νόμο έρχονται για να ισοπεδώσουν ό,τι είχε απομείνει από όσα η ελληνική κοινωνία γνώριζε ακόμα ως βασικά δικαιώματα. Σε μια περίοδο οικονομικής μα και υγειονομικής κρίσης, το σύστημα σε παγκόσμιο επίπεδο θωρακίζεται νομικά και πολιτικά απέναντι σε δυνάμει αντιστάσεις, δεξιοποιεί τον λόγο και την ατζέντα του και εκμεταλλεύεται την πανδημία

λαϊκών συνελεύσεων και πρωτοβουλιών αγώνα, αναρχικών, αριστερών και λοιπών κοινωνικών αγωνιστών βρέθηκαν έξω από τις δικαστικές αίθουσες αλλά και από τις πόρτες των συμβολαιογραφείων για να δηλώσουν την αντίθεσή τους στους πλειστηριασμούς και για να υπερασπιστούν το δικαίωμα στη στέγη μπλοκάροντας τις νομικές διαδικασίες με την ίδια τη φυσική παρουσία τους. Σε όλη τη χώρα ήταν πολύς ο κόσμος που απήφνε την αστυνομική καταστολή και επέλεξε να αντιπαρατεθεί με τους ένστολους φύλακες των αφεντικών, οι οποίοι δεν δίστασαν να χτυπήσουν βίαια συγκεντρώσεις και να προβούν στην τρομοκράτηση και τις διώξεις αγωνιστών, καθιστώντας σαφές το πόσο σημαντικό είναι το

ζήτημα των πλειστηριασμών και της υφαρπαγής του κοινωνικού πλούτου για το κεφάλαιο και τα αρπακτικά των τραπεζικών funds.

Στην Πάτρα για περισσότερα από τρία χρόνια κάθε Τετάρτη αγωνιζόμενος κόσμος βρισκόταν σε συγκέντρωση έξω από το Ειρηνοδικείο μπλοκάροντας στην πράξη τη διαδικασία των πλειστηριασμών. Η αδυναμία του κρατικού και καπιταλιστικού συστήματος να αντλήσει συναίνεση στους σχεδιασμούς του, οδήγησε στην υιοθέτηση της μεθόδου των ηλεκτρονικών πλειστηριασμών. Συγκεκριμένες αντίστοιχα ακολούθησαν έξω από τα συμβολαιογραφικά γραφεία όσων δέχθηκαν να συμμετέχουν στους ηλεκτρονικούς πλειστηριασμούς – ένα μέτρο που στόχο είχε να κάνει τις διαδικασίες πιο ευέλικτες και να παρακάμψει την τροχοπέδη που αποτελούσαν για αυτές οι αποφασιστικές και μαχητικές κινητοποιήσεις των αγωνιζόμενων. Πραγματοποιήθηκαν πολλές συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής, ενώ υπήρξαν επιθέσεις ΜΑΤ σε ανθρώπους που επιχείρησαν να εισβάλλουν σε συμβολαιογραφία για να διακόψουν τους πλειστηριασμούς, και τα τοπικά ΜΜΕ είχαν για καιρό τις συγκεντρώσεις ως κεντρικό τους θέμα.

Μπορεί εν μέσω πανδημίας και lock down το ζήτημα των πλειστηριασμών να αφέθηκε στην άκρη για λίγο από την κυβέρνηση, φαίνεται όμως πως αποτελεί ιδιαίτερα σημαντικό διακύβευμα ώστε το κράτος να μην είναι πρόθυμο να το ξεχάσει. Καθώς με την απελευθέρωσή τους ξεκινά ένας νέος κύκλος φτωχοποίησης, είναι αντίστοιχα αγωνιστικό κοινωνικό διακύβευμα να μην επιτραπεί η πραγματοποίησή τους.

Ρωμανός Γ.

ΤΑΞΙΚΟ ΜΠΛΟΚΟ ΣΤΟ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ

Η «ανάπτυξή τους» είναι βαμμένη με το αίμα των εργαζομένων και χτισμένη στα συντρίμια κατακτήσεων και δικαιωμάτων

Η κυβέρνηση της ΝΔ έπειτα από μια σειρά αντικοινωνικών-αντεργατικών νομοσχεδίων που πέρασε εν μέσω πανδημίας, επιχειρεί μέσα από ένα ακόμα αντεργατικό-αντισυνδικαλιστικό νομοσχέδιο να εντείνει ακόμα περισσότερο την ταξική επίθεση πάνω στον κόσμο της εργασίας. Το νομοσχέδιο Χατζηδάκη που κατατίθεται στη βουλή είναι ένα από τα πλέον αντιδραστικά-αντεργατικά νομοσχεδία και επιχειρεί να ανατρέψει κατακτήσεις αιώνων που έχουν βαφτεί με το αίμα των εργατών. Ένα νομοσχέδιο που έρχεται μετά από μια δεκαετία καπιταλιστικής κρίσης, γιγάντωσης των πολιτικών λιτότητας, ανέχειας και φτώχειας, μετά από 10 χρόνια μνημονίων, εφαρμοστικών νόμων και λυσσαλέας επίθεσης σε κάθε κοινωνικό και ταξικό κερκτημένο.

Ουσιαστικά, το συγκεκριμένο νομοσχέδιο αποτελεί κομμάτι της ευρύτερης καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης που συντελείται τα τελευταία χρόνια με αποτέλεσμα την πλήρη απορρύθμιση και αποσάθρωση των εργασιακών σχέσεων. Η βίαιη επιβολή της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης εν μέσω της κρίσης βρήκε απέναντί της για αρκετά χρόνια τις μαζικές και δυναμικές κινητοποιήσεις των κινημάτων, που όμως τελικά δεν κατάφεραν ναβάλουν φραγμό στον οδοστρωτήρα που ποδοπατούσε κάθε δικαίωμα, ελευθερία και κεκτημένο.

Τα όρια που βρήκαν οι αγώνες και η απονεύρωση τους από τις ψεύτικες ελπίδες που καλλιέργησε ο ΣΥΡΙΖΑ μέσω της διασποράς αυταπατών για μια «φιλολαϊκή» διαχείριση του συστήματος και της κρίσης μέσα από μια υποτιθέμενη αριστερή διακυβέρνηση έπαιξαν κομβικό ρόλο για τη δημιουργία των σημερινών αρνητικών κοινωνικών συσχετισμών. Η υποχώρηση των κινημάτων μπροστά σε μια κυβερνητική λύση και τα χρόνια διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ όπου συνεχίστηκε η εφαρμογή των ίδιων αντεργατικών, αντικοινωνικών και κατασταλτικών πολιτικών, η κατάρρευση των αυταπατών και η επικράτηση της ηττοπάθειας σε μεγάλη μερίδα του κόσμου, η περαιτέρω αποσυγκρότηση των κινημάτων λόγω εγγενών αδυναμιών αλλά και εξαιτίας κατασταλτικών χτυπημάτων που δεχόντουσαν όταν πήγαιναν να αναπτυχθούν είναι μερικοί από τους παράγοντες που οδήγησαν τη ΝΔ από την πρώτη στιγμή της διακυβέρνησής της να νιώθει τόσο «παντοδύναμη». Ουσιαστικά, ο ΣΥΡΙΖΑ λειτουργήσε ως «αριστερή» εφεδρεία του

συστήματος και άνοιξε τον δρόμο στον ακροδεξιό-νεοφιλελεύθερο οδοστρωτήρα της ΝΔ.

Η κυβέρνηση της ΝΔ εκμεταλλευόμενη τη συνθήκη που βρίσκεται το κίνημα αλλά και την ευρύτερη συνθήκη της πανδημίας που λειτουργήσε ως καταλύτης για την επιτάχυνση της εφαρμογής ολοένα και πιο αντεργατικών, αντιδραστικών και ολοκληρωτικών πολιτικών, επιχειρεί να ολοκληρώσει μια σειρά πάγιων κρατικών σχεδιασμών. Σχεδιασμών που επιχειρούν να αλλάξουν ριζικά τα δεδομένα στους εργασιακούς -και όχι μόνο- χώρους.

«Εκσυγχρονισμός» με νέες μορφές εκμετάλλευσης των εργαζομένων. «Ανάπτυξη» βαμμένη με το αίμα των εργατών και των ανθρώπων της τάξης μας. «Κανονικότητα» ο εργασιακός μεσαίωνας και η διάλυση της ζωής μας με μια σειρά από νομοσχεδία και τροπολογίες. Ανέκαθεν ο στόχος των αφεντικών ήταν η δημιουργία εργαζομένων «ευέλικτων» με ωράρια λάστιχο και απογυμνωμένων από κάθε είδους δικαίωμα. Υποταγμένων στην υπερεκμετάλλευση και χωρίς καμία δυνατότητα συλλογικής διεκδίκησης.

Μέσα από μια μεγάλη μιντιακή και κυβερνητική προπαγάνδα το νομοσχέδιο Χατζηδάκη επιχειρείται να βαφτιστεί «φιλοεργατικό». Επιχειρείται να αντιστραφεί ο ολοκληρωτικός αντεργατικός χαρακτήρας που έχει και να πλασαριστεί ως προοδευτικό από τα ακροδεξιά θρασίμια που σουλατσάρουν στα πάνελ. Έτσι, η 10ωρη εργασία και οι απλήρωτες υπερωρίες βαφτίζονται «διευθέτηση του εργάσιμου χρόνου» από τον υπουργό εργασίας, ο οποίος δεν έχει δουλέψει ούτε μία ώρα στη ζωή του και μας αναγγέλλει ότι από δω και στο εξής θα πληρωνόμαστε τις υπερωρίες με ρεπό! Η γελοιότητα δεν έχει όρια αφού επιστρατεύεται μέχρι και το μάζεμα ελιών ως παράδειγμα για να καταδειχθεί το πόσο χρήσιμο είναι για τον εργαζόμενο το νέο νομοσχέδιο. Όμως

οι εργαζόμενοι που βιώνουν καθημερινά στους χώρους εργασίας την εκμετάλλευση γνωρίζουν από πρώτο χέρι τη φαιδρότητα των λεγομένων των κυβερνόντων.

Μέσα σε ένα ασφυκτικό περιβάλλον λυσσαλέας κρατικής και καπιταλιστικής επίθεσης, με «παγιωμένους» αρνητικούς κοινωνικούς συσχετισμούς και με αποσυγκροτημένο το κοινωνικό και ταξικό κίνημα, κάθε αγωνιστής και κάθε κινηματική δύναμη οφείλει να συνεισφέρει από το δικό της μετερίζι ώστε να συγκροτηθεί ένα κίνημα που -αρχικά- θα βάλει ένα φραγμό και θα ανατρέψει αυτό το νομοσχέδιο διεύρυνσης του οπλοστασίου των εργοδοτών απέναντι στους εργαζόμενους.

Να δουλέψει ο καθένας και η καθεμία στο χώρο της εργασίας του ώστε να δημιουργηθούν εστίες αγώνα και διεκδίκησης. Να επανανοηματοδοτήσουμε την έννοια του συνδικαλισμού που τόσο έχει απαξιωθεί στα μάτια των εργατών εξαιτίας της στάσης των γραφειοκρατικών συνδικαλιστικών ηγεσιών. Με υπομονή και πίστη στις δυνάμεις των εργαζομένων. Να ανακτήσουμε τη χαμένη συλλογική μας δύναμη, τη δυνατότητα αμφισβήτησης των αφεντικών και της εργατικής διεκδίκησης. Να βρεθούμε στους δρόμους, στις απεργίες και στις περιφρουρήσεις. Να μην αφήσουμε καμία εργοδοτική αυθαιρεσία αναπάντητη, να σπάσουμε τον τσαμπουκά των εργοδοτών που ποδοπατούν κάθε δικαίωμα και κατάρτηση. Να βάλουμε στο προσκήνιο τις ανάγκες και τα εργατικά συμφέροντα.

Κόντρα στις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες που επιχειρούν να εκτονώσουν τις αντιστάσεις και τους αγώνες. Σε σύγκρουση με την εργοδοτική και φιλοκυβερνητική ΓΣΕΕ που στρέφεται ενάντια στα συμφέροντα και στις ανάγκες των εργαζομένων. Σε σύγκρουση και με τη λογική απλής επιβεβαίωσης των θέσεων μας χωρίς όμως αυτές να έχουν πραγματική μαζική απεύθυνση και παρέμβαση στους χώρους εργασίας. Με τον συνδικαλισμό της βάσης να βρούμε γείωση στους χώρους εργασίας και πλατιά απεύθυνση στους εργαζόμενους. Να οικοδομήσουμε ένα ταξικό κίνημα ικανό να ορθώσει ανάστημα στη λυσσαλέα ταξική επίθεση που δεχόμαστε. Να μπλοκάρουμε τα γρανάζια της καπιταλιστικής ανάπτυξης που συντρίβει τη ζωή μας. Γιατί χωρίς τους εργάτες γρανάζι δεν γυρνά.

Θωμάς Μ.

Από τις 28 Απρίλη η Κολομβία βρίσκεται σε κοινωνική εξέγερση. Η απεργία που είχε καλεστεί συνεχίζεται μέχρι σήμερα μιας και οι αιτίες που την προκάλεσαν είναι πολύ πιο βαθιές από την πρόσφατη φορολογική μεταρρύθμιση που προσπάθησε να πραγματοποιήσει η -ακράια νεοφιλελεύθερη και συνεργάτης του δόγματος των ΗΠΑ στην περιοχή- κυβέρνηση Ντούκε.

Σε περισσότερες από 500 πόλεις εκατομμύρια άνθρωποι κατέβηκαν σε κινητοποιήσεις διαρκείας και συγκρούστηκαν με την αστυνομία και τις παραστρατιωτικές ομάδες. Οι συνθήκες εξαθλίωσης που έχουν διαμορφώσει οι αντιλαϊκές οικονομικές πολιτικές των τελευταίων κυβερνήσεων (Ουρίμπε-Ντούκε-οργανωμένου εγκλήματος) με αποκορύφωμα τη διάθεση των χρημάτων που προορίζονταν για τη στήριξη του συστήματος υγείας εν μέσω πανδημίας για τη διάσωση των τραπεζών και το πρόσφατο φορολογικό νομοσχέδιο που προέβλεπε αυξήσεις τιμών σε είδη πρώτης ανάγκης, ήταν απλώς η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Εδώ και αρκετά χρόνια ο κολομβιανός λαός είναι αφημένος στη μοίρα του και βρίσκεται καθημερινά αντιμέτωπος με εν ψυχρώ δολοφονίες αγωνιστών και απλών πολιτών που παρουσιάζονται από την κυ-

Οι μαζικοί, μαχητικοί και πολύμορφοι αγώνες ο μόνος φραγμός στις μηχανές της «ανάπτυξης» που λεηλατούν τη φύση και την κοινωνία

Αγώνας για τη γη και την ελευθερία!

συνέχεια από εξώφυλλο

Οι μηχανές της «ανάπτυξης» λεηλατούν τη γη και διαλύουν τη ζωή μας. Σε δεκάδες σημεία της χώρας ξεδιπλώνεται η εγκληματική επιθετικότητα των «αναπτυξιακών» σχεδίων των καπιταλιστών. Σχεδίων που σε καμία περίπτωση δεν έχουν να κάνουν με τις ανάγκες των κοινωνιών αλλά αντίθετα αφορούν μόνο τη μεγέθυνση της κερδοφορίας των αφεντικών. Τα κεφάλαια πρέπει να κινούνται, η φύση να λεηλατείται, οι τοπικές κοινωνίες να δέχονται τις καταστροφικές συνέπειες των επενδυτικών σχεδίων και μια κάστα ισχυρών να γεμίζει τις τσέπες της. Ο ενεργειακός παροξυσμός χρησιμοποιείται ως άλλοθι για όλο και περισσότερες επενδύσεις, για νέους τρόπους καταστροφής και άντλησης κέρδους. Η περιβαλλοντική κρίση και η κλιματική αλλαγή, που είναι απότοκο του σημερινού κρατικού-καπιταλιστικού τρόπου οργάνωσης αυτής της κοινωνίας, χρησιμοποιείται ως αφορμή για το πλασάρισμα της «πράσινης» καταστροφής και κερδοφορίας.

Απέναντι όμως στα σχέδια κράτους και αφεντικών σε μια σειρά από μέτωπα ξεπηδούν οι αγώνες και οι κοινωνικές αντιστάσεις που επιχειρούν να βάλουν φραγμό στις μηχανές της «ανάπτυξης». Αγώνες που για να έχουν προοπτική πρέπει να βάλουν στο στόχαστρο τούς πραγματικούς υπευθύνους και να μην πέφτουν στην παγίδα καλύτερης διαχείρισης ενός συστήματος που βασίζεται πάνω στη λεηλασία της φύσης και του ανθρώπου. Γιατί όσο και αν «πράσινο» βαφτίζεται μέσα στη συγκυρία το σύστημα αναζητώντας νέους τρόπους κερδοφορίας αλλά και άντλησης κοινωνικής συναίνεσης για τους εγκληματικούς σχεδιασμούς του,

τόσο φαίνεται όλο και πιο έντονα ότι αυτό ευθύνεται, συντηρεί και δημιουργεί την καταστροφή της φύσης και τη διάλυση της ζωής μας. Πόσο πράσινη μπορεί να είναι στην πραγματικότητα η καύση σκουπιδιών στο Βόλο η οποία έχει γεμίσει με καρκίνο μια ολόκληρη πόλη και πόσο πράσινη είναι η ελάχιστη ενέργεια που παράγεται από τα αιολικά εργοστάσια που έχουν ισοπεδώσει κάθε βουνοκορφή;

Για να μπορέσουν αυτοί οι αγώνες να αναμετρηθούν με το κεντρικό ζήτημα της καπιταλιστικής ανάπτυξης και να συγκρουστούν με τις επιταγές κράτους και κεφαλαίου σε μια σειρά από ζητήματα, οφείλουν να ξεπεράσουν την αποσπασματικότητα και την «τοπικότητα» τους. Γιατί κάθε σημείο που εκδηλώνεται αυτή η επίθεση και κάθε στοιχείο που βάλλεται προς αξιοποίησή του στο όνομα της ανάπτυξης είναι μέρος της ευρύτερης καταστροφής που υφίσταται το περιβάλλον και έτσι πρέπει να αντιμετωπίζεται. Γιατί μόνο με τον συντονισμό και την ενοποίηση των επιμέρους αγώνων, με την ανάδειξη νέων μορφών και περιεχομένων, με το ξεπέρασμα της ανάθεσης και των αυταπατών περί καλύτερης διαχείρισης, τα κινήματα μπορούμε να βάλουμε φραγμό στον οδοστρωτήρα της καπιταλιστικής ανάπτυξης και να συνεισφέρουμε στην όξυνση του αγώνα για την ανατροπή του χρεοκοπημένου αυτού συστήματος.

Τα όρια της θεσμικής διεκδίκησης έχουν φανεί σε μια σειρά από μέτωπα. Κανένας θεσμός που έχει δημιουργηθεί για να υπηρετεί συγκεκριμένα συμφέροντα και να υλοποιεί συγκεκριμένες πολιτικές δεν θα έρθει σε σύγκρουση με αυτές. Μόνο οι μαζικές, μαχητικές και πολύμορφες κινητο-

ποιήσεις μπορούν να δώσουν προοπτική στους αγώνες.

Μόνο το πλάτισμα του αγώνα στις τοπικές και όχι μόνο κοινωνίες και η γενίκευση της σύγκρουσής με τα συμφέροντα κράτους και επενδυτών μπορούν να βάλουν φραγμό στα σχέδιά τους. Μόνο με την κοινωνική γείωση και όξυνση της αντιπαράθεσης με μια σειρά από μέσα και τρόπους μπορούν να αλλάξουν οι υπάρχοντες αρνητικοί κοινωνικοί συσχετισμοί.

Για να υλοποιηθούν οι σχεδιασμοί του κράτους και των αφεντικών χρειάζεται και ο κατασταλτικός στρατός των ΜΑΤ που πολλές φορές χρησιμοποιείται ως ιδιωτική εταιρία φύλαξης εγκαταστάσεων. Χρειάζονται οι συλλήψεις και οι διώξεις σε βάρος αγωνιστών. Χρειάζονται οι ξυλοδαρμοί και οι βασανισμοί αγωνιστών και η τρομοκρατία των κοινωνιών. Γιατί δεν μπορούν να επιβληθούν αλλιώς τα συμφέροντα μιας κάστας ισχυρών σε βάρος των συμφερόντων της κοινωνικής πλειοψηφίας. Για αυτό και η καταστολή είναι δομικό στοιχείο της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Μιας ανάπτυξης που σημαίνει καταστροφή, ξεριζωμό, φτώχεια και άρα δεν μπορεί να μην επιστρατεύσει τη βία για να επιβληθεί.

Ένα χρόνο μετά τη μαζική και μαχητική διαδήλωση έξω από την ΑΓΕΤ στο Βόλο και τον ξυλοδαρμό και βασανισμό του Βασίλη Μάγγου από τις αστυνομικές δυνάμεις που οδήγησε στο θάνατο του ένα μήνα αργότερα, οι αγώνες μας παραμένουν αδικαιώτοι και τα όνειρά μας προσμένουν να πάρουν εκδίκηση. Για τον Βασίλη, για όλους εκείνους που χτυπήθηκαν και βασανίστηκαν στα χέρια της αστυνομίας, για όλους εκείνους που ένιωσαν στο πετσί τους την κρατική βία, θα συνεχίζουμε να αγωνιζόμαστε για μια καλύτερη ζωή και μια άλλη κοινωνία. Για μια κοινωνία ισότητας, ελευθερίας και δικαιοσύνης, σε αρμονική συνύπαρξη με τον φυσικό κόσμο. Για μια κοινωνία όπου ο θάνατος δεν θα 'χει πια καμία εξουσία. Βασίλης Μάγγος παρών στους αγώνες!

Θώμας Μ.

βέρνηση ως αντάρτες για να λάβουν τα απαραίτητα εύσημα από τις ΗΠΑ, με εξαφανίσεις χιλιάδων νέων ανθρώπων, με το ξεπούλημα της γης και του φυσικού κόσμου, την καταστροφή της αγροτικής γης και την καταπάτηση των ιθαγενικών περιοχών προς όφελος των αγροτοβιομηχανιών, την διαφθορά του κράτους, την πείνα και τη φτώχεια στις παραγκουπόλεις.

Στην Κολομβία κυβερνά ένα κράμα διεφθαρμένων πολιτικών, καθοδηγούμενων από τις μαφίες των ναρκωτικών και τις παραστρατιωτικές οργανώσεις. Οι κινητοποιήσεις απαγορεύονται με οποιοδήποτε πρόσχημα και η κρατική τρομοκρατία επιβάλλεται στην κυριολεξία με το αίμα του λαού. Χαρακτηριστικό είναι πως τα τελευταία πέντε χρόνια μόνο, έχουν δολοφονηθεί από την αστυνομία και άλλες ομάδες περίπου 900 κοινωνικοί αγωνιστές και 270 πρώην μέλη των αντάρτικων ομάδων, ενώ είναι ανάμεσα στις πρώτες χώρες στον κόσμο σε δολοφονίες φοιτητών, συνδικαλιστών, δημοσιογράφων και ιθαγενών.

Ήδη, στα τέλη Μάη είχαν καταγραφεί από το Ινστιτούτο Indepaz περισσότερες από 60 δολοφονίες διαδηλωτών κατά τον ένα μήνα των κινητοποιήσεων, 500 σοβαροί τραυματισμοί, 15 σεξουαλικές κακοποιήσεις (με ακραίο παράδειγμα τον ομαδικό βιασμό από μπά-

τσους μια νεαρή κοπέλας στην πόλη Ποπαγιάν, η οποία αυτοκτόνησε λίγες μέρες αργότερα).

Οι εξεγερμένοι παραμένουν ακόμα στους δρόμους δίνοντας μάχες σώμα με σώμα, μπλοκάροντας αυτοκινητόδρομους, συνεχίζοντας τη γενική απεργία, δημιουργώντας δομές αυτοάμυνας και αυτοοργάνωσης της καθημερινής ζωής. Μαζί τους ενώθηκαν και 8 χιλιάδες ιθαγενείς από την Κάουκα με τα πολύχρωμα караβάνια τους που πλημμύρισαν το Κάλι και τη Μπογκοτά βάζοντας και τα δικά τους αιτήματα στον αγώνα σχετικά με την Απελευθέρωση της Μητέρας Γης.

Ούτε η παραίτηση του Υπουργού Οικονομικών ούτε η απόσυρση των φορολογικών μέτρων κατάφερε να κάμψει την αντίσταση του κόσμου. Η απεργία ήταν κάτι που δουλεύεταν για χρόνια στις συνειδήσεις των φτωχών ανθρώπων κι έχει γερά ριζώματα. Η γρήγορη μετατροπή της σε γενικευμένη εξέγερση είναι και η ουσιαστική της δύναμη. Ωστόσο, το κράτος, δεν έχει πει ακόμα την τελευταία λέξη. Το σύνολο του στρατού βρίσκεται στους δρόμους σε έναν μετωπικό πόλεμο με το λαό. Την ίδια ώρα επιστρατεύονται απεργοσπαστικοί μηχανισμοί ξεπουλημένων εργατοπατέρων που, με πρόσχημα τις διαπραγματεύσεις με την κυβέρνηση, εισηγούνται την αναδίπλωση και την

οπισθοχώρηση των εξεγερμένων.

Δεν γνωρίζουμε ποιο θα είναι το μέλλον της εξέγερσης στην Κολομβία, ωστόσο, σε κάθε περίπτωση ένα είναι το βέβαιο: οι συνειρμοί που εύκολα μπορεί να κάνει κάποιος για την εξέγερση της Κολομβίας και τις ευθείες αντιστοιχίες της με τις πρόσφατες εξεγέρσεις της Χιλής και των ΗΠΑ, οι ηρωικές αντιστάσεις των λαών παγκόσμια, από την Παλαιστίνη μέχρι το Κουρδιστάν και το Μεξικό, αποδεικνύουν πως όσο κι αν οι κρατούντες επιχειρούν να καταστείλουν τους αγώνες για αξιοπρέπεια και ελευθερία, τα αίτια που τους δημιουργούν είναι δομικά σε ένα σύστημα που παράγει την αδικία, τη φτώχεια, την καταπίεση και το θάνατο. Και μέχρι να νικήσουν, αυτοί οι αγώνες θα συνεχίζονται. Άλλωστε, η εξεγερσιακή κατάσταση μπορεί να μη σημαίνει αυτόματα τον κοινωνικό μετασχηματισμό, όμως η γενιά που θα τον καταφέρει σφυρηλατείται μέσα σε αυτές τις συνθήκες.

Η ιστορία δεν λέει ποτέ αντίο, λέει «θα τα πούμε αργότερα».

Για περισσότερες πληροφορίες ανατρέξτε στη συντροφική σελίδα *Tierra Y Libertad-Γη και Ελευθερία*.

Δήμος Π.

Δολοφονική επίθεση ενάντια στον αναρχικό Γιάννη Δημητράκη μέσα στις φυλακές Δομοκού

Στις 24 Μαΐου 2021, ο αναρχικός αγωνιστής Γ. Δημητράκης δέχεται, στις φυλακές Δομοκού όπου κρατείται, δολοφονική επίθεση με πολλαπλά χτυπήματα στο κεφάλι από ομάδα συγκρατούμενων του. Ως αποτέλεσμα της εναντίον του επίθεσης, ο Γιάννης διαμετακομίστηκε στο Νοσοκομείο της Λαμίας σε κρίσιμη κατάσταση, ενώ σήμερα έχει μεταφερθεί ξανά σε καθεστώς απομόνωσης στις φυλακές Κορυδαλλού, παρά το ότι αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα με την υγεία του, μια πράξη ξεκάθαρης αντεκδίκησης από πλευράς υπουργείου Προ.Πο και Γ.Γ. Αντεγκληματικής Πολιτικής.

«Η αιτία της επίθεσης στον Γιάννη ήταν η άρνηση του να αποδεχθεί και να υποταχτεί στους εξουσιαστικούς και κτηνώδεις νόμους που η μαφία των φυλακών, σε πλήρη σύμπνοια με τη σωφρονιστική υπηρεσία, θέλουν να επιβάλλουν στους κρατούμενους. Αιτία της επίθεσης είναι η αταλάντευτη υπεράσπιση της ηθικής, αξιακής και πολιτικής του υπόστασης, ως αναρχικού, ως εξεγερμένου, ως κοινωνικού αγωνιστή. Αιτία της επίθεσης είναι η άρνηση του να σκύψει το κεφάλι σε αυτούς που θέλουν να εξευτελίζουν και να χτυπούν

αδύναμους συγκρατούμενους του για να επιβεβαιώσουν το γόπτρο τους στον αρρωστημένο «δικαιικό» τους κώδικα. Είναι η άρνηση του να υποκλιθεί στους δυσμενείς συσχετισμούς που επικρατούν σε αυτήν τη συγκυρία στις φυλακές και συνολικότερα στον κοινωνικό και ταξικό ανταγωνισμό. Είναι η άρνηση του να δεχτεί ως όρο ζωής τη φυλακή, είναι εν τέλει, η άρνηση του να υποταχτεί στο Κράτος και τους μηχανισμούς του».

απόσπασμα από τη σχετική ανακοίνωση της Ταξικής Αντεπίθεσης

Από τη μεριά μας στέλνουμε την αμέριστη αλληλεγγύη μας στο σύντροφο Γιάννη Δημητράκη, αναγνωρίζοντας πως η επίθεση σε βάρος του συνιστά επίθεση σε όλους μας και δηλώνουμε πως θα αγωνιστούμε με όλες μας τις δυνάμεις για να την αναδείξουμε, συνεχίζοντας παράλληλα με ακόμα μεγαλύτερο πείσμα για να ανατρέψουμε το σάπιο κόσμο των φυλακών, του κανιβαλισμού, των μαφιών, του Κράτους και του Κεφαλαίου.

Μια αναγκαία απάντηση σε μια δήλωση-απόσταγμα του πατριαρχικού-καπιταλιστικού κόσμου

Σε μία περίοδο που τα νέα εκτρωματικά νομοσχέδια παίρνουν και δίνουν (εκπαιδευτικό, εργασιακό κ.α.), που τα νέα νομοσχέδια το ένα μετά το άλλο έρχονται να δυσχεράνουν ακόμα πιο πολύ τις ζωές μας, δεν θα μπορούσε να λείπει και ένας νόμος από το τραπέζι που θα πλήττει τις γυναίκες, που θα ενισχύει ακόμα πιο πολύ την καταπίεση και τον εγκλωβισμό σε ένα σπίτι-φυλακή, σε μια σχέση φόβου και πόνου. Το νομοσχέδιο για την υποχρεωτική συνεπιμέλεια λοιπόν, έρχεται να εγκλωβίσει τόσες και τόσες γυναίκες και παιδιά σε έναν αέναο κλοιό κακοποίησης. Έρχεται να παραγκωνίσει τις επιθυμίες παιδιών και γυναικών, με την επιβολή της συνεπιμέλειας ακόμα κι αν έχουμε να κάνουμε με έναν σύζυγο-πατέρα κακοποιητή, είτε με πρακτικό-σωματικό τρόπο, είτε με ψυχολογικό. Ουσιαστικά είναι ολοφάνερα ακόμα μία επίθεση του πατριαρχικού κόσμου απέναντι στις γυναίκες καθώς και η επισφράγιση της ενδοοικογενειακής βίας που αυτός γεννά και θρέφει.

Έτσι, λίγες μέρες πριν, και στο πλαίσιο της συζήτησης στην βουλή επί του εν λόγω νομοσχεδίου, ο βουλευτής της Ν.Δ. Γιάννης Λοβέρδος δεν ντράπηκε να κάνει την εξής δήλωση, την οποία και συνεχίζει να υποστηρίζει σθεναρά, παρά τη γενικευμένη κατακραυγή που επακολούθησε: «Μπορεί σε ένα διαζύγιο να είναι πολύ σκληρό και να έχουν συγκρουστεί οι γονείς. Μπορεί να είσαι ένας κακός σύζυγος, αλλά μπορεί να είσαι καλός γονιός. Υπάρχει διαφορά μεταξύ του ενός και του άλλου. Μπορεί εγώ να χώρισα με τη γυναίκα μου και να έχω πάθος εναντίον της αλλά αυτό δε σημαίνει ότι είμαι κακός πατέρας. Όπως αντίστροφα, μια γυναίκα την οποία ο άνδρας της την απατά, την έδερνε, την κακοποιούσε και έχει μίσος εναντίον

του πρώην άνδρα της, όμως παρόλα αυτά έχει το παιδί το δικαίωμα να μεγαλώνει και με τους δύο γονείς». Κι άλλωστε γιατί να ντραπεί; Αφού αποτελεί έναν από τους πολλούς και απδιαστικούς εκφραστές της κυρίαρχης συντηρητικής και ολοκληρωτικής λογικής. Μιας λογικής που χρόνια τώρα επιχειρείται να ριζωθεί βαθιά στο κοινωνικό σύνολο. Η δήλωση αυτή μάλιστα βρίσκει αρκετά κοινά σημεία με τα εκκωφαντικά, βαρύγδουπα, καλά λόγια των συγγενών και φίλων διαφόρων επιδειξιών, βιαστών και κακοποιητών, όπως: «Είναι άριστος φοιτητής», «Είναι σοβαρός επιχειρηματίας», «Πάντα ήταν ήσυχος και ευγενικό παιδί», ή και το ακόμα πιο επίκαιρο: «Είναι ένας σοβαρός και καταξιωμένος ηθοποιός». Μιλάμε λοιπόν για μια λογική που διαμελίζει ουσιαστικά την έννοια άνθρωπος, μια λογική που ορίζει ένα ον μονάχα με βάση τις διάφορες ιδιότητες της ζωής του και που είναι θεμιτό να φέρει διαφορετικό πρόσωπο σε κάθε μία από αυτές.

Όμως, όλες και όλοι εμείς που μιλάμε για έναν κόσμο ισότητας και ελευθερίας, αντιλαμβανόμαστε συνολικά την έννοια του ανθρώπου, ως ένα ον που ευρύτερα στη ζωή του θα διακατέχεται από τις αξίες της ανθρωπιάς, της αλληλεγγύης και της συντροφικότητας. Γι' αυτό και παλεύουμε καθημερινά, την πατριαρχία, τον καπιταλισμό που την θρέφει και την αναπαράγει διαρκώς και κάθε μορφής εξουσία. Παλεύουμε καθημερινά μέχρι να σβήσουμε κάθε ίχνος εξουσιαστικών λογικών, μέχρι να μην απλώνει κανείς το χέρι του, να μην κακοποιεί, να μην βιάζει, να μην καταπιέζει... μέχρι να μην διασπείρει κανείς πια τέτοιες αρρωστημένες λογικές.

Θένια Π.

Η εργατική τάξη είναι πάντα με το μέρος των αδικημένων

Όπως αναφέρει η ανακοίνωση της Ένωσης Συνδικάτων Βάσης (U.S.B.) ειδοποιήθηκαν από την Αυτόνομη ομάδα Λιμενεργατών της Γένοβας (C.A.L.P.) και από την επιτροπή Weapon Watch πως το απόγευμα στις 14 Μαΐου θα έφτανε στο λιμάνι του Λιβόρνο το πλοίο Asiatic Island με σκοπό να φορτώσει όπλα και εκρηκτικά ώστε να τα μεταφέρει στο λιμάνι Ασντόντ του Ισραήλ. Οι λιμενεργάτες αρνήθηκαν να το φορτώσουν αφού όπως λένε οι ίδιοι αυτά τα όπλα και εκρηκτικά θα χρησιμοποιηθούν εναντίον του άμαχου πληθυσμού των παλαιστινίων.

Οι εργάτες στα ιταλικά λιμάνια είναι ένα αξιοσημείωτο παράδειγμα της εργατικής τάξης γιατί πέρα από την άρνηση τους να συμμετέχουν στα ιμπεριαλιστικά σχέδια του Ισραήλ, συμμετέχουν και στις διαδηλώσεις εναντίον του πολέμου. Δεν είναι όμως η πρώτη φορά

οι λιμενεργάτες κρατάνε μια δίκαιη στάση αφού έχουν μια παράδοση που από ότι φαίνεται συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Στο παρελθόν έχουν μποϊκοτάρει τα αμερικανικά καράβια κατά την διάρκεια του πολέμου στο Βιετνάμ, τον Χιλιανό χαλκό την εποχή του Πινোসέτ, έχουν υποστηρίξει τους ισπανούς αντιστασιακούς την εποχή του Φράνκο και τους έλληνες αντιστασιακούς την εποχή της χούντας.

Οι εργάτες είναι αυτοί που στέκονται με τους αδικημένους αυτού του κόσμου όχι με την αδικία, είναι αυτοί που σώζουν ζωές και δεν τις αφαιρούν, είναι αυτοί που κτίζουν τον κόσμο για να τον κάνουν καλύτερο και δεν τον καταστρέφουν ώστε να δημιουργήσουν μια επίγεια κόλαση.

Μάκης Τζ.

Κατερίνα Γώγου: Η ποιήτρια της ζωής

Η Κατερίνα γεννήθηκε στην Αθήνα την 1η Ιουνίου του 1940. Σε ηλικία 5 ετών παίζει σε διάφορες παιδικές παραστάσεις, μετέπειτα σπούδασε στην δραματική σχολή του Τάκη Μουζενίδη. Συμμετείχε σε πολλές μεγάλες ταινίες του κινηματογράφου. Η Κατερίνα είχε ενεργή πολιτική δράση. Στάθηκε στο πλευρό πολλών αναρχικών και συμμετείχε σε επιτροπές που μάχονταν για την αποφυλάκισή τους. Στην διάρκεια της ζωής της την συλλαμβάνουν αρκετές φορές μια εκ των οποίων τον Ιανουάριο του '80, όταν η «Ε.Ο. 17 Νοέμβρη» σκότωσε στο Παγκράτι δύο αστυνομικούς. Η Κατερίνα συνελήφθη σαν ύποπτη, μετά από καταγγελία ενός μάρτυρα, ο οποίος υποστήριξε ότι είδε μια γυναίκα να απομακρύνεται τρέχοντας από το σημείο της δολοφονίας. Αποδείξεις δεν βρέθηκαν ποτέ και η Κατερίνα αφέθηκε ελεύθερη. Το '81, συνδιοργανώνει στο γήπεδο Σπόρτινγκ μεγάλη συναυλία κατά της κρατικής καταστολής.

Αυτό που κέρδισε τελικά την Κατερίνα στην ζωή, ή αυτό που κέρδισε η ζωή από την Κατερίνα, ήταν η ποίηση. Ένας τρόπος για καταλάβεις την Κατερίνα είναι μέσα από τις ελάχιστες συνεντεύξεις που είχε δώσει. «Μου μοιάζει ο άνθρωπος μ' έναν ήλιο, που καίγεται από μόνος του». Ο άλλος τρόπος για να την καταλάβεις είναι μέσα από τα ποιήματά της, η Κατερίνα έγραψε για ότι έζησε και για ότι ήθελε να ζήσει, για την αναρχία, την μετανάστευση και τον φασισμό.

Μην αφήσεις κανέναν να σου πει ποια ήταν η Κατερίνα, απλά άσε την να σου «μιλήσει» με τον δικό της τρόπο. Μια συμβουλή από εμάς που οχυρώσαμε την συνείδηση μας (και) μέσα από τους στοίχους της Κατερίνας.

Μάκης Τζ.

Επικοινωνία
Κάθε Τρίτη και Παρασκευή 19.00 - 22.00
στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο
Επί τα Πρόσω (Πατρέως 87, Πάτρα)

αυτοδιαχειριζόμενο καφενείο | κινηματικά
βιβλία | δανειστική βιβλιοθήκη | έντυπο
υλικό | συζητήσεις | παρουσιάσεις |
προβολές | εκδηλώσεις

info
www.ipposd.org
epitaprosw.espivblogs.net

Για άλλη μια φορά η Μέση Ανατολή φλέγεται. Στην περιοχή Σεΐχ Τζάρα της ανατολικής Ιερουσαλήμ, εκατοντάδες οικογένειες Παλαιστίνιων είναι αντιμέτωπες με έξωση από τα σπίτια τους, τα οποία διεκδικούνται από Ισραηλινούς εποίκους. Την ίδια ώρα, μπροστά στο τέμενος Αλ Άκσα ξέσπασαν άγριες συγκρούσεις μεταξύ του ισραηλινού στρατού και παλαιστίνιων που διαμαρτύρονταν για τις νέες βιαιοότητες του ισραηλινού κράτους εναντίον τους. Στις 10 Μάη, τουλάχιστον είκοσι Παλαιστίνιοι, εκ των οποίων εννέα παιδιά, σκοτώθηκαν σε αεροπορικούς βομβαρδισμούς του Ισραήλ στη Λωρίδα της Γάζας. Από τότε, ανηλεείς βομβαρδισμοί και χερσαίες επιθέσεις αιματοκυλούν για ακόμα μια φορά τη Γάζα, ενώ οι μικρές δυνάμεις της Παλαιστινιακής αντίστασης αμύνονται σθεναρά.

Για να κατανοήσουμε τι συμβαίνει σήμερα στην Παλαιστίνη πρέπει να πάμε αρκετά χρόνια πίσω. Ήδη από το 1948, έτος ίδρυσης του στην Παλαιστίνη, (ύστερα από συμφωνία με τις βρετανικές κατοχικές δυνάμεις που βρίσκονταν στην περιοχή από το 1920 και το διαμελισμό της οθωμανικής αυτοκρατορίας μετά τη λήξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου), το ισραηλινό κράτος διεξάγει έναν ολοκληρωτικό πόλεμο για να εξοντώσει τον παλαιστινιακό λαό, να αρπάξει τη γη του, να εκτοπίσει ένα σημαντικό μέρος του πληθυσμού και να εκβιάσει την πλήρη υποταγή του υπόλοιπου. Πρόκειται για μια διαδικασία που διεξάγεται μέσω ενεργειών μαζικής τρομοκρατίας, όπως οι συστηματικές επιδρομές και οι βομβαρδισμοί σε αστικά κέντρα της Δυτικής Όχθης και της Γάζας, η καταστροφή υποδομών, η λεηλασία των φυσικών πόρων, οι φυλακίσεις αγωνιστών από τα 12 έτη και έπειτα, οι στοχευμένες δολοφονικές επιχειρήσεις, η κατάληψη των παλαιστινιακών περιοχών και τα προγράμματα οργανωμένων εποίκισμών, το χτίσιμο ενός τείχους εκατοντάδων χιλιομέτρων γύρω από τα παλαιστινιακά εδάφη που επιβάλλει ένα σύγχρονο apartheid.

Το κράτος του Ισραήλ, επιπόνηση του εθνικιστικού κινήματος του σιωνισμού ήδη από τις αρχές του προηγούμενου αιώνα ως ο ασφαλής χώρος για να συγκεντρωθούν οι ανά τον κόσμο εβραίοι, και προϊόν εποίκισμου το ίδιο, αποτελεί σήμερα τον δεύτερο πιο ισχυρό πολεμικό/στρατιωτικό μηχανισμό εντός της βορειοατλαντικής συμμαχίας. Η ύπαρξη του και η ανεμπόδιστη λειτουργία του στην περιοχή της Μέσης Ανατολής είναι ζωτικής σημασίας για το δυτικό

«Τη λέγαν Παλαιστίνη, Παλαιστίνη τη λένε ακόμα»

ιμπεριαλιστικό μπλοκ, καθώς ο ρόλος του ως προκεχωρημένο φυλάκιο και προγεφύρωμα αυτού του μπλοκ σε μια νευραλγική περιοχή άντλησης ενεργειακών πόρων από τη μια και τεράστιας γεωπολιτικής σημασίας από την άλλη, διαμορφώνει όρους ελέγχου και εποπτείας της ευρύτερης περιοχής.

Για τους Παλαιστίνιους, η κατεχόμενη ζωή τους είναι η μήτρα της διαρκούς αντίστασης τους. Στην καθημερινότητα των εκτοπισμών, του ξεριζωμού, της στρατιωτικής κατοχής, των ελέγχων, των ταπεινώσεων, της απίστευτης καθημερινής ταλαιπωρίας για να βρει κανείς τα στοιχειώδη, των φυλακίσεων και του θανάτου, η εξέγερση αναδεικνύεται στη μόνη ρεαλιστική επιλογή. Επί δεκαετίες, το παλαιστινιακό προλεταριάτο αναδείχτηκε ως ο σημαντικότερος και ο ανθεκτικότερος παράγοντας αντίστασης στη Μ. Ανατολή. Ο αγώνας του για ανεξαρτησία έχει να επιδείξει ως κορυφαίες και ηρωικές στιγμές του τις δύο Ιντιφάντα (1987-1991 και 2000-2004), ο αυθόρμητος λαϊκός ξεσηκωμός με εκτεταμένες συγκρούσεις, γενικές απεργίες, καθολική ανυπακοή στα κατεχόμενα εδάφη. Στην πραγματικότητα όμως πρόκειται για έναν ασύμμετρο και άνισο πόλεμο όπου οι πανίσχυρες πολεμικές δυνάμεις και αντιτρομοκρατικές μονάδες του Ισραήλ έρχονται αντιμέτωπες με

νεαρά παιδιά οπλισμένα με πέτρες, σφεντόνες και μολότωφ.

Ειδικά μέχρι τον πόλεμο του Κόλπου, το 1991, ο απελευθερωτικός αγώνας των παλαιστίνιων εστίαζε περισσότερο στον κοινωνικό και ταξικό χαρακτήρα της ισραηλινής κατοχής. Τις τελευταίες δεκαετίες είναι έντονη η επιρροή και η επικράτηση στο πλαίσιο της παλαιστινιακής αντίστασης του πολιτικού Ισλάμ και η ανάλογη μετατόπιση στα πολιτικοστρατιωτικά χαρακτηριστικά του αγώνα.

Σε κάθε περίπτωση, το παλαιστινιακό ζήτημα δεν μπορεί να μην ιδωθεί ως κομμάτι του ευρύτερου πολέμου που διεξάγει η παγκόσμια κυριαρχία προς τις περιοχές της περιφέρειας ώστε να ελέγξει και να καθυποτάξει πλήρως του λαούς και να υφαρπάξει τους πλουτοπαραγωγικούς πόρους τους.

Σε αυτό τον πόλεμο το ελληνικό κράτος είναι συνένοχο. Μέσα από την πάγια και αναβαθμισμένη συνεργασία του με το κράτος του Ισραήλ, η οποία τα τελευταία χρόνια συμπυκνώνεται στους τριμερείς (Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ) και τετραμερείς (Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ-Αίγυπτος) άξονες στρατιωτικής και ενεργειακής συνεργασίας, ενισχύει και νομιμοποιεί τη δολοφονική παρουσία του ισραηλινού κράτους στην περιοχή και την εν εξελίξει γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού.

Κλείνοντας, θα πρέπει να τονίσουμε πως η επαναστατική μας πρόταση όχι μόνο δεν πρέπει να αποστρέφεται την παλαιστινιακή αντίσταση, αλλά αντίθετα, οφείλει να την κοιτάζει με σεβασμό και αμέριστη αλληλεγγύη, αναγνωρίζοντας πως, πέρα από την κριτική που μπορεί να ασκήσει κανείς στις προσπάθειες πολιτικής, εθνικής και θρησκευτικής χειραγώγησης της, η παλαιστινιακή αντίσταση αντλεί από την πηγαία και αυθεντική τάση των ανθρώπων για ζωή, ελευθερία και αξιοπρέπεια. Γιατί η αντίσταση του λαού της Παλαιστίνης στη στρατιωτική κατοχή, είναι ένα διαρκές αγκάθι στους διαχρονικούς σχεδιασμούς των παγκόσμιων εξουσιαστών. Οι φτωχοί και αποκλεισμένοι από τα στοιχειώδη Παλαιστίνιοι παρά τις εξοντωτικές πολιτικές που ασκούνται σε βάρος τους δεν παραδίδονται, μάχονται για την ελευθερία και την αξιοπρέπειά τους. Αυτά τα στοιχεία του αγώνα τους θέλουμε να αναδείξουμε ως αναρχικοί, τη δυνατότητα του κατακτημένου να αντεπιτίθεται στον πανίσχυρο κατακτητή, την ικανότητα του φτωχού και του αποκλεισμένου να εξεγείρεται κάτω κι από τις πιο βάρβαρες συνθήκες. Αντίστοιχα, και ο εβραϊκός λαός κουβαλά στις πλάτες του μια τεράστια ιστορική εμπειρία και μια βαριά κληρονομιά αιώνων ξεριζωμού, διώξεων και αντισημιτικών πογκρόμ. Κουβαλά αιώνες περιθωριοποίησης, γκετοποίησης, χλευασμού και ρατσισμού. Και πάνω απ' όλα, κουβαλά στη μνήμη του την κορυφαία φρίκη του Ολοκαυτώματος και της εντατικής βιομηχανοποίησης του θανάτου από τη ναζιστική κτηνωδία. Αυτή τη μνήμη οφείλει να την ανασύρει σήμερα και να την μετατρέψει σε έμπρακτη αντίσταση μπροστά στην προσπάθεια μετατροπής του στη σύγχρονη εκδοχή των ιστορικών διωκτών του.

Για μας, το μόνο όπλο των λαών είναι η διεθνιστική αλληλεγγύη, που είναι ικανή να δημιουργήσει ρήγματα στο εσωτερικό των επιτιθέμενων κυρίαρχων φέρνοντας στο προσκήνιο τη δική μας ιστορία, την ιστορία των αγώνων των εκμεταλλευόμενων που κόντρα σε όλους τους καιρούς, δημιουργούν τη ζώσα πραγματικότητα της ελευθερίας και της αλληλεγγύης, αποτελώντας το μόνο πραγματικό ανάχωμα στην επέλαση του σύγχρονου ολοκληρωτισμού.

Μια Παλαιστίνη, ελεύθερη και για όλους, άραβες και εβραίους. Σε έναν κόσμο χωρίς σύνορα, κράτη και αφεντικά.

Δήμος Π.

Ζερμινά

είναι ο μήνας της άνοιξης σύμφωνα με το γαλλικό επαναστατικό ημερολόγιο. Άρχιζε στις 21 Μάρτη και τελείωνε στις 19 Απρίλη.

Ζερμέν (Germen) στα λατινικά σημαίνει σπόρος. Αυτόν το σπόρο της ελευθερίας και την ελπίδα για έναν καλύτερο και δίκαιο κόσμο προσπάθησε να περιγράψει και ο Εμίλ Ζολά στο ομώνυμο μυθιστόρημα του στα 1885. Αυτή την ελπίδα κουβαλάμε κι εμείς στις καρδιές μας.

Ένα όνομα είναι απλά ένα όνομα, ωστόσο δεν ξεχνάμε πως την ίδια ονομασία χρησιμοποίησαν συ-

ντρόφισσες και σύντροφοι στην πόλη της Πάτρας, δυο δεκαετίες πριν, για να εκφράσουν τις δικές τους πολιτικές θέσεις και ανησυχίες μέσα από ένα αναρχικό περιοδικό. Το ίδιο όνομα για να εκφράσουν τον ίδιο ασίγηστο πόθο της ελευθερίας χρησιμοποίησαν ουκ ολίγες φορές σύντροφοι διεθνώς, μέσα στο πέρασμα των χρόνων. Από την πρώτη απόπειρα του Ρούντολφ Ρόκερ στα 1900 μέχρι πρόσφατα παραδείγματα αναρχικών επιθεωρήσεων, κολεκτίβων, βιβλιοθηκών, ομάδων και πιθανώς άλλων που αγνοούμε.

Σε αυτό το -πολλές φορές απροσπέλαστο και απροσδιόριστο- ιστορικό συνεχές αναφερόμαστε και τον ίδιο αγώνα υπηρετούμε κι εμείς σήμερα. Τον αγώνα για την κοινωνική επανάσταση, την αναρχία και τον ελευθεριακό κομμουνισμό!

Για επιπλέον υλικό, ενημερώσεις και αναλύσεις: ipposd.org

Οι Ζαπατίστας ταξιδεύουν στην Ευρώπη

«Είναι πεποίθηση και πρακτική μας ότι για την εξέγερση και τον αγώνα δεν χρειάζονται ούτε ηγέτες, ούτε μεγάλοι άντρες, ούτε μεσσίες, ούτε σωτήρες. Για τον αγώνα χρειάζεται να έχει κανείς μόνο λίγη ντροπή, κάτι από αξιοπρέπεια και πολλή οργάνωση».

Εξεγερμένος υποδιοικητής Μάρκος

Την 1η Γενάρη 1994, λίγο μετά τη λήξη του πρωτοχρονιάτικου πάρτυ στο Προεδρικό Μέγαρο της Πόλης του Μεξικό, στο οποίο η πολιτική ελίτ της χώρας πανηγύριζε την ένταξη της στη συμφωνία ελεύθερου εμπορίου NAFTA μαζί με τις ΗΠΑ και τον Καναδά (μια συμφωνία που καταδίκασε στη φτώχεια και την πείνα τον αγροτικό πληθυσμό και τους ιθαγενικούς πολιτισμούς της χώρας), μια συγκλονιστική είδηση άρχισε να καταφτάνει στους διαδρόμους του μεξικανικού υπουργείου Άμυνας. Στην πολιτεία Τσιάπας, ένας άγνωστος μέχρι τότε στρατός, ο Ζαπατιστικός Στρατός για την Εθνική Απελευθέρωση (EZLN) είχε μόλις ξεκινήσει μια ένοπλη εξέγερση καταλαμβάνοντας επτά αστικά κέντρα. Σύμφωνα με την ιστορία που μοιάζει με παραμύθι, δέκα χρόνια νωρίτερα, ο EZLN είχε συγκροτηθεί στη ζούγκλα Λακαντόνα από 6 αντάρτες, τρεις μιγάδες και τρεις ιθαγενείς.

Τα αιτήματα της ζαπατιστικής εξέγερσης ήταν απλά: δουλειά, γη, στέγη, τροφή, υγεία, εκπαίδευση, ανεξαρτησία, ελευθερία, δημοκρατία, δικαιοσύνη, ειρήνη, στα οποία αργότερα προστέθηκαν ο πολιτισμός και η επικοινωνία. Τα αιτήματα προσομοίαζαν σε αυτά της Μεξικανικής Επανάστασης του 1910, κεντρικό πρόσωπο της οποίας και πολύ αγαπημένη φιγούρα ακόμη και σήμερα στο Μεξικό ήταν ο Εμιλιάνο Ζαπάτα, από τον οποίο πήραν το όνομά τους οι Ζαπατίστας.

Σχεδόν από τύχη μια φιγούρα συγκέντρωσε τα φώτα της δημοσιότητας. Στις διαμαρτυρίες ενός γάλλου τουρίστα για την απαγόρευση εξόδου των τουριστών από το Σαν Κριστόμπαλ δε λας Κάσας, αναγκάστηκε να απαντήσει ο ίδιος ο στρατιωτικός διοικητής του ιθαγενικού αντάρτικου που μιλούσε άριστα γαλλικά και αγγλικά. Η κουβέντα τους, που λέγεται πως τελείωσε με την περίφημη φράση «Συγγνώμη για την ενόχληση, αλλά πρόκειται για επανάσταση», συγκέντρωσε γύρω της περιέργους και δημοσιογράφους που άρχισαν να ενδιαφέρονται για το πρόσωπο που θα συστηνόταν ως εξεγερμένος υποδιοικητής Μάρκος.

Μέσα σε μια εποχή, όπου η κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ, η καπιταλιστική παλινόρθωση και η αφήγηση περί του «τέλους της ιστορίας»

παρουσιαζόταν από τους κυρίαρχους ως η μόνη ρεαλιστική προοπτική για τις ανθρώπινες κοινωνίες, η ζαπατιστική εξέγερση ζέστανε τις καρδιές εκατομμυρίων αγωνιζόμενων ανθρώπων σε όλο τον πλανήτη, κρατώντας αναμμένη τη φλόγα και αναθερμαίνοντας την ελπίδα του κοινωνικού μετασχηματισμού, τοποθετώντας στο προσκήνιο το εμβληματικό σύνθημα «έναν άλλος κόσμος είναι εφικτός». Το κύμα παγκόσμιων κινητοποιήσεων που γεννήθηκε έκτοτε ενάντια στην παγκοσμιοποίηση του κεφαλαίου, και για περισσότερο από μια δεκαετία αμφισβήτησε στην πράξη τα θεμέλια του καπιταλιστικού κόσμου, χρησιμοποίησε ουκ ολίγες φορές το ζαπατιστικό παράδειγμα για να ξεδιπλώσει τους δικούς του τοπικούς και παγκόσμιους αγώνες, επικοινωνώντας το μήνυμά της αντίστασης με έναν νοερό μακάθολα χειροπιαστό σινιάλο, ανάμεσα στις δυτικές μητροπόλεις όπου εκδηλωνόταν η αντίσταση στα παγκόσμια αφεντικά (Σιάτλ, Γένοβα, Πράγα, Θεσσαλονίκη κ.α.) και στα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού όπου απλωνόταν η ζαπατιστική εξέγερση.

Σε αυτά τα 27 χρόνια έχει κυλήσει αρκετό νερό στο αυλάκι. Το κίνημα των Ζαπατίστας έχει περάσει από διάφορες φάσεις και στάδια επιχειρώντας να χτίσει την αυτονομία του «κόντρα στην εξουσία του χρήματος». Αν και βρίσκονται διαρκώς σε ένα πόλεμο αυξομειούμενης έντασης με το μεξικάνικο κράτος και παραστρατιωτικές ομάδες, οι Ζαπατίστας επιμένουν πεισματικά στο χτίσιμο αυτοδιοικούμενων κοινοτήτων, δημιουργώντας νέες κοινωνικές και παραγωγικές σχέσεις αλληλεγγύης μακριά από τις τέσσερις βασικές αρχές του καπιταλισμού που, όπως λένε, είναι η εκμετάλλευση, η λεηλασία, η καταστολή και η

απαξίωση.

Για τους Ζαπατίστας «το αύριο φυτεύεται σήμερα». Και φυσικά, αυτό το καλύτερο αύριο θα δημιουργηθεί μονάχα από το συλλογικό «εμείς», από τη συλλογική καρδιά, σκέψη και πράξη των ανθρώπων οι οποίοι χτίζουν την ελευθερία τους «με τον ίδιο τρόπο που φυτεύεται, χτίζεται και αναπτύσσεται κάτι, δηλαδή από τα κάτω».

Βασικές έννοιες για τους Ζαπατίστας είναι η δημοκρατία, η ελευθερία και η αυτονομία. «Δημοκρατία είναι η σύναψη συμφωνιών στις κοινότητες. Το σύστημα μάς έχει διδάξει ότι δημοκρατία είναι η σκέψη του καθενός μας. Εμείς από την εμπειρία μας έχουμε αντιληφθεί ότι δημοκρατία είναι οι συναινέσεις. Δημοκρατία είναι η συμφωνία του λαού που αποφασίζει πώς θέλει να κάνει τα πράγματα. Ελευθερία είναι η συμμετοχή στις συνελεύσεις, η δυνατότητα να συζητάμε και έπειτα να αποφασίζουμε. Είναι μια συλλογική ελευθερία που έχουμε κατακτήσει. Μπορούμε να αποφασίζουμε τον τρόπο ζωής μας. Κανένας δεν σκέφτεται για εμάς Η συλλογική διακυβέρνηση σκέφτεται αλλά δεν αποφασίζει από μόνη της [...] Υπέρτατη αρχή είναι η συνέλευση. Αυτονομία, σύμφωνα με τους Ζαπατίστας, είναι η δυνατότητά τους να αυτοκυβερνώνται, να αποφασίζουν οι ίδιοι τη μορφή της διακυβέρνησης και των ζώων τους; είναι η δυνατότητα διαμόρφωσης ενός πλαισίου όπου η γνώμη του λαού εισακούγεται και οι διοικητές κυβερνούν υπακούοντας».

Στη ζαπατιστική αυτονομία υπάρχουν 7 βασικές αρχές: υπακούμε και δεν κυβερνούμε, εκπροσωπούμε και δεν υποκαθιστούμε, δημιουργούμε και δεν καταστρέφουμε, υπηρετούμε και δεν υπηρετούμαστε, διατηρούμε

την ενότητα δημιουργικά, κατεβαίνουμε και δεν ανεβαίνουμε, προτείνουμε και δεν επιβάλλουμε. Αρχές που διέπουν τα

αυτόνομα συμβούλια των κοινοτήτων, των δήμων και των περιφερειών και συνιστούν την ουσία της ζαπατιστικής εξέγερσης με θεμελιώδη οργανωτικό πυρήνα την ισότιμη συμμετοχή όλων στην άσκηση της πολιτικής, στοχεύει. Σε αυτό τον αγώνα ιδιαίτερη θέση κατέχουν οι γυναίκες που με τη συνεχή, επίπονη και διαρκή πάλη τους ενάντια στην «τριπλή καταπίεση», ταξική, φυλετική, έμφυλη, ανα-

δεικνύονται σε βα-

σικό πυλώνα της οικοδόμησης της αυτονομίας.

Τον Οκτώβρη του 2020 εν μέσω της πανδημίας, ο EZLN ανακοίνωσε ότι «αρκετές αντιπροσωπείες Ζαπατίστας, άνδρες, γυναίκες και άλλοι που έχουν το χρώμα της γης μας, θα βγουν για να ταξιδέψουν στον κόσμο, να περπατήσουν ή να πλεύσουν προς μακρινά εδάφη, θάλασσες και ουρανούς, αναζητώντας όχι την διαφορά, όχι την ανωτερότητα, όχι τη σύγκρουση, ούτε βέβαια την συγχώρεση και τον οίκτο. Θα πάμε και θα βρούμε αυτό που μας κάνει ίσους».

Πρώτος σταθμός τους θα είναι η Άλλη Ευρώπη. Αναγνωρίζοντας την ιστορική σημασία του ταξιδιού αυτού, έχουν από την πρώτη στιγμή συγκροτηθεί δεκάδες σχετικές πρωτοβουλίες και συντονισμοί ώστε να οργανωθεί το ταξίδι και η υποδοχή τους στην ευρωπαϊκή ήπειρο, και να «πραγματοποιηθούν συναντήσεις, συζητήσεις, ανταλλαγή ιδεών, εμπειριών, αναλύσεων και εκτιμήσεων μεταξύ όσων, με τις διαφορετικές μας αντιλήψεις και στους διαφορετικούς μας χώρους, δεσμευόμαστε στον αγώνα για τη ζωή».

Σήμερα, 27 χρόνια μετά την πρώτη δημόσια αιφνιδιαστική εμφάνισή του, ο EZLN (μαζί με αντιπροσωπείες από το Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο και το Μέτωπο των Λαών για την Υπεράσπιση του Νερού και της Γης), ως «οι σπόροι που αναζητούν άλλους σπόρους», ταξιδεύει στις πέντε ηπείρους για να συνωμοτήσει με όσες και όσους, μέσα από την εξέγερση και την αντίσταση, την αλληλεγγύη και τη συλλογικοποίηση, χτίζουν έναν καινούργιο κόσμο μέσα στο κέλυφος του παλιού. Τους περιμένουμε...

Δήμος Π.

